

Lábjegyzet egy Wass Albert vershez

Cián, olaj, stroncium, atom,
A mindenáron akart hatalom.
Haszonvágy, érdek, hazugság,
A szőnyeg alá söpört igazság.
Góg, butaság lassan összeállnak –
Amit nevezhetsz akár Szenny-óceánnak, –
Mely áttöri az ósdi gátakat
És mindent elborít a mocskos áradat.
Álmod, reményed a sárba ragad...
Most már hiába kárhoztatod magad.
Mert csak a víz fut el,
De a szenny marad.
A szenny az megmarad.

Orbán György János illusztrációja
Marschalkó Zsolt *Vándor az óceánál* című kötetében (1999)

Ballada a szkarabeusz-piramisról

Egy lusta krokodil úszott a Nílusban,
Kötetlen – mondjuk úgy – egyéni stílusban.
A víziló a habok közt álomra szenderült,
Horkant még néhányat, aztán csöndesen elmerült.
A kacagó hiéna hasát fogta a röhögéstől,
A vadkecske berekedt a mekegéstől.
A Nap ott billegett egy piramis csúcsára tűzve,
E csodás látvány a szkarabeusz királyt hozta tűzbe.
Elmélázik, híveihez így szól:
„Építsünk piramist mi is galacsinból!

Itt az idő barátaim! Eljött a nap végre,
Hogy emléket állítsunk népünk dicsőségére!”
Az ötlet remek, az eszme gigászi, frenetikus a hatás,
Büszke lehet minden állat, legyen az patás
Vagy sunyi sakál, esetleg béna gnú:
Tűnjön el arcáról minden mélabú!
Biztos meglepődik majd őfelsége, az oroszlán,
Ki zord tekintettel épp köztünk poroszkál...
Lám, a galacsinhajtók hajlanak a szóra,
Épül már a piramis szkarabeusz módra.

Nyüzsög a nép, merre a had elhalad,
Szagos szél fúj, formálódik az anyag,
Mire a Nap a Nílusba csobban mindenki örül,
Mert be van fejezve a Nagy Mű, igen, úgy este 7 körül.
Ám a végzet-ím-teve képében érkezik,
A dromedár most ébredt, éppen étkezik,
Így nem veszi észre az otromba,
Hogy a galacsin-piramist szerteszét rombolja.
S a szél immár az égiek üzenetét hozza:
Megpecsételődött a szkarabeusz-piramis sorsa.

AJÁNLÁS:

Herceg, a tanulság oly banális,
Galacsin görgöt minden kanális.
E fontos kérdésre megadom a választ:
Építőanyagnak a galacsinat ne válaszd!